

Vincent

Kompozice

A4 / A3

vnitřní odsazení: 6mm

vnější odsazení: 15mm

horní odsazení: 6mm

dolní odsazení: 20mm

Odstavce

počet: 4

mezera mezi nimi 3,5mm

šířka: cca 4,46 cm

Písmo

Základní písmo: Lido STF (Pismolijna)

Velikost standardního textu(pt): **8,9-9,1**

Další písma:

U001 (URW)

Petr Dvořák

Petr z 4.B byl několikrát úspěšným řešitelem fyzikální olympiády. Z maturity znervózněl až o svatáku.

Nakonec měl štěstí na otázky. Ještě den před maturitou si říkal, že z češtiny neumí nic kromě Shakespeara a Tyla a vytáhl si otázku Divadlo do 19. století.

Vruštině si taky vybral jednu z pěti otázek, které uměl a matematiku a fyziku už zvládl v klidu. I když v den maturity se ho zmocnil pocit, že nic neumí. Dnes patří mezi úspěšné maturanty a odpověď děl nám na několik otázek.

Na jakou vysokou školu jdeš?

Zatím nevím. Buď půjdu na Fakultu jadernou a fyzikálně inženýrskou na ČVUT, nebo na Matematicko-fyzikální fakultu UK. Ještě čekám na výsledky přijímaček na MFF pak se budu rozhodovat.

Co plánuješ dělat po dokončení vysoké školy, zcela teoreticky?

Bude to něco s fyzikou. Ale je těžké říct co. To se ještě pozná časem na co mám a na co nemám. Nejspíš skončím jako učitel, ale třeba se dopracuju někam dál:)

Těšil ses na odchod ze střední školy?

Ano i ne. Ted uz snad budu moct studovat neco co me bavi a ne jak tomu bylo doted, kdy sem se musel ucit i to co me nebavi. Ale na druhou stranu sem na gymplu poznal spoustu lidi a ty me budou chybet.

Jak se díváš na naše gymnázium a profesory s odstupem času a po maturitě?

Nemám si na co stěžovat. Podle mě je to škola, která má vysokou úroveň.

Máš nějaký životní sen?

Životních snů by bylo... Například bych chtěl pracovat jako vědecký pracovník v CERNU nebo na nově se rozvíjejícím projektu ITER ve Francii (termojaderná fúze), ale to je nejspíš nad moje možnosti. Hlavní o co mi jde, je najít štěstí v životě.

Díky za rozhovor a hodně toho štěstí do budoucna.

S Petrem Dvořákem hovořila
Hana Wurzelová,
studentka druhého ročníku

Rostislav Stríž

Rostla chodil do 8.A. I když z našeho gymnázia odešel na začátku šestého ročníku do Brna kvůli volejbalu. Nakonec se na maturitní ročník vrátil zpátky a odmaturoval se samými výbornými z češtiny, angličtiny, matematiky a fyziky. Podařilo se mi z něho vymámit pár skromných informací o jeho maturantských zážitcích a plánech do budoucna.

Hned úvodem se nabízí otázka kam dál?

Už mám jasno. Jdu na Vysoké učení technické v Brně na Fakultu informačních technologií.

Co plánuješ dělat po dokončení vysoké školy?

Nejspíš pracovat:)

Těšil ses až odmaturuješ odejdeš z gymnázia?

Asi jsem rád že už tam nemusím. S těmi lidmi, se kterými se

budu chtít vidět, se pravděpodobně uvidím.

Jak se díváš na naše gymnázium a profesory teď po maturitě?

Mám trochu srovnání, protože jsem byl dva roky v Brně. Musím říct, že na to, jak jsme malinkaté město, tak máme dobrou školu.

Máš nějaký životní sen?

Životní sen mám... Ale ten když řeknu, tak si budou všichni myslet, že jsem se zbláznil. Měl bych si nějaký rozumný vymyslet. Co já vím, co bych mohl mít za životní sen...

Třeba světový mír?

Jak neotřelě:) To ne... Nechám si to pro sebe.

Tak díky za rozhovor a ať se Ti líbí na vysoké.

S Rostislavem Strížem hovořila
Hana Wurzelová,
studentka druhého ročníku

Pište nám svoje prázdninové zážitky:

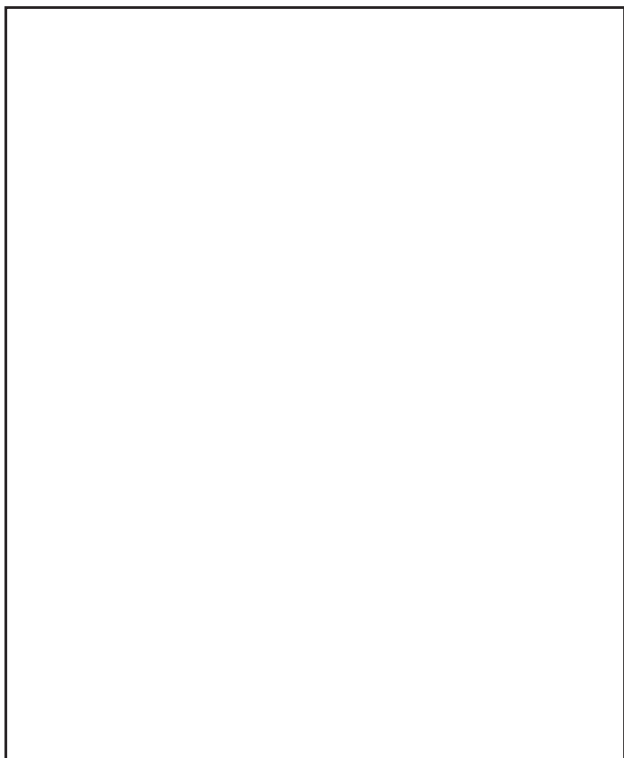
vincent.redakce@seznam.cz

recenze-postřehy-úvahy-reportáže-rozhovory-pozvánky...

—ohlédnutí za školním rokem...

Ohlédnutí za školním rokem ve vzpomínkách vyššího stupně a 3. A.

Ohlédnutí...ve vzpomínkách nižšího stupně.

Rozhovor s Bengálským učitelem

„Jinde určitě nemusí chodit do školy již na půl osmou.“ Slyším často od unavených studentů v šatně. Co když Vám ale řeknu, že jinde, konkrétně v Indii, se studenti učí v letních měsících od 3 hodin ráno, neboť před východem slunce je mysl nejbystřejší a je tedy nutné tohoto času využít k nastudování toho nejdůležitějšího. To přesně tvrdí Priti Vardhana Prabhu, rodák z Ost-ravy, který již 15 let žije v Bengálsku jako odříkavý mnich a učitel.

Působí v "Gurukule", což je místo, kde děti od útlého věku získávají jak praktické vzdělání v mnoha ohledech, tak i duchovní náhled na svět. Měla jsem možnost být na jeho přednášce, když se po patnácti letech přijel podívat do rodné země.Úvodem Priti Vardhana Prabhu uvedl, že školy se u nich v Indii dělí na dívčí a chlapecké. Mladí lidé, tedy až do vystudování, prakticky nepřijdou do bezprostředního kontaktu s opačným pohlavím. A je důležité zmínit, že škola o které mluvil, není v Indii běžná. Jsou tu i školy moderní, podobající se těm evropským. Po tomto úvodu začal odpovídat na dotazy přisedlých, tedy i moje.

Co je hlavním cílem vaší školy?

Vybudovat v dětech dobrý charakter a dát jim možnost realizace toho, co se naučí.

Jak tohoto dosáhnete?

Jsme s nimi prakticky 24 hodin denně. Snažíme se jednat s každým individuálně, budovat si se studentem dobrý vztah a jít jim příkladem, protože děti většinou jednají tak jak chtějí, ale když mají s dospělými v tomto případě s učiteli dobrý vztah, snaží se chovat tak, abychom z nich měli radost. A také moc dobře ví, kdo to s nimi myslí dobře a potom nemají problém se svěřit a přijmout radu.

Říkal jste 24 hodin denně?

Ano, Ashramova škola je vlastně škola internátní, kluci mohou domů jen třikrát za rok a to po celou dobu studia, což je okolo deseti let, ale to je individuální.

Individuální? To každý studuje jinak dlouho?

U nás totiž školní docházka není rozdělena dle fyzického věku, ale podle psychického. Znamená to tedy, že k nám mohou nastoupit děti již v šesti letech, když jsou mentálně vyspělé a dokáží si uvařit, vyprat a dojít na toaletu. Řídíme se mentálním věkem, protože děti pomalejší ztrácí všechn volný čas doučováním a jsou znechuceny tím, jak to jde ostatním jednoduše.

Vrátím se ještě k předešlé otázce,

Šrí Křišna Čaitanja Maháprabhu.

proč mohou děti domů jen třikrát ročně?

Proč? Rodiče totiž dělají vše za děti a to není správné, jako zázrakem se doma vše uklidí, vypere, uvaří,... ale ve škole? Neuvaříš si – nejíš. Nevypereš si – nebude tvá přítomnost ostatním zrovna příjemná. Všechny práce dělají v kolektivu a stane se jim to zábavou, ale samozřejmě doma je vše snadnější a potom, když se vrátí, trvá to nejméně 14dní než se dostanou do tempa.

A kdo studium platí chlapcům? Rodiče?

Učení, šacení a jídlo je zdarma, nic víc nepotřebují, máme nějaké sponzory. Rodiče platí údržbu domu, ve kterých se učíme, ale pouze je-li škaredě, což je v Bengálsku zřídka. Ovšem ani velké horko není příjemné.

A kdo platí Vám?

No, učitelé dostanou od sponzorů to, co ti kluci, jídlo a šat. Jsme si

se studenty rovni, nemáme žádná privilegia, děláme stejnou práci jako oni. Plat nemáme, děláme to prostě proto, že chceme.

Jaké mají děti potom uplatnění?

Dělají to, co si vyberou, nebo se rok připravují, protože jsou zvyklí se učit a potom nastoupí na moderní školu specializovanou na konkrétní obor.

Jak tedy probíhá takový všední den?

První hodiny začínají s východem sluncem, tedy v létě okolo třetí ráno, v zimě okolo osmé – to si kluci přispí. Výuka probíhá do jedenácti hodin, učí se naši filozofii týkající se náboženství Hare Křišna. Učí se i matematiku, chemii či zpěv. V jedenáct hodin začínají vařit – sami. Vaření je každý den takový malý obřad, který trvá přibližně tři hodiny a jíme pohromadě. Jeden je vždy ten, který slouží ostatním, kluci se střídají. Potom uklízíme nebo máme tělesnou výchovu, která se týká hlavně bojových umění a plavání. Ovšem ono nosit věci na to vaření je taky dřina.

Každého studenta by asi napadla otázka – mají prázdniny?

Mají, ale ne takové, na které jste zvyklí v Evropě. I přes prázdniny (které trvají jako u nás 2 měsíce) stále zůstávají s námi učiteli, chodíme většinou na několikakilometrové túry po Indii. Například minulý rok jsme ušli 350 km, přičemž nejmladšímu klukovi bylo tehdy necelých devět let. Chodíme bez jídla a jakékoliv vybavy, žijeme z toho, co nám dá lid.

Petra Fuksová,
studentka prvního ročníku

Bengálsko

Počet obyvatel:

80 milionů

Hlavní město:

Kalkata

(Calcutta,

Cullicut)

Jazyk:

Bengálština

Bengálsko je jedním z nejchudších, zároveň ale nejkulturnějších států.

—rozhovor

Maturity nebyly...

(pokračování ze strany 1)

Je to samozřejmě trochu fráze, protože dospělým se člověk stává, až když se začne starat sám o sebe, o rodiče nebo o své děti. Ale takový ten symbolický přechod z mládí do věku osmnácti let, kdy člověk už je oficiálně dospělý a má na to ten papír, tak to maturita určitě je. Těšte se na to, je to hezký pocit. Děkuje za rozhovor.

Simona Hradecká, Hana Wurzelová,
studentky šestého ročníku

Návštěva

Dne 28. května začínaly na našem gymnáziu čtrnáctidenní maturitní zkoušky.

To, že se konají maturity, mnozí postřehli jen změnou v rozvrhu, popřípadě tak, že se v druhém patře pohybovaly osoby svátečně oblečené a značně nervozní, a nebyli to jenom studenti, ale i profesori. Kolem desáté hodiny se celé dění školy točilo jen okolo očekávané návštěvy. Naši školu se rozhodla pocítit ministryně školství Dana Kuchtová. Před desátou dorazila paní ministryně v doprovodu hejtmana kraje Vysočina Miloše Vystrčila, vedoucího odboru školství KÚ Zdeňka Ludvíka, vedoucího odboru koncepce vzdělávání KÚ Kamila Ubra a samozřejmě nechyběla ani starostka Nového Města na Moravě Zdeňka Marková.

Paní ministryni hlavně zajímaly sportovní třídy a její výsledky, protože naše škola jako jediná v kraji nabízí možnost vzdělávání v oblasti sportu a tělesné výchovy, k diskuzi se také dostalo téma nové maturity.

Poté paní ministryně shlédla právě probíhající maturity a na odchodu se ještě obrátila na chodbě na „maturanty,, - přihlížející třetáky a snažila se je uklidnit, ať se maturity nebojí, protože komise je jim příznivě nakloněna. My, zaskočení uklidňováním paní ministryně, jsme se nezmohli ani na slovo, naštěstí si to však připisovala nervozitě z blížící se maturitní zkoušky a odešla dál. Chudáci maturanti jen nevěřicně přihlíželi a doufáme, že i bez srdečného přání paní ministryně, se jim zkouška úspěšnosti zdařila. A tak pondělí, které se zdálo stejné jako každé jiné, určitě nebylo obvyčejné a to nejen pro studenty, kteří ten den skládali zkoušky dospělosti, ale i pro nás, protože my jsme zjistili, že ani ministři a ministryně nejsou neomylní, prostě jako každý normální člověk.

sonm

Asistence na táboře s mentálně retardovanými v Bělči

Je to už rok, co jsem byla na instruktáži v Praze. Nejdříve instruktáž a po té praxe. Mohli jsme si vybrat buď TAP (postižení jsou na táboře sami a většina z nich se o sebe dokáže postarat) anebo RRP (rodinná rekreace, rodina s postiženými dětmi). Minulý rok jsem si vybrala TAP.

Na instruktáži byly přednášky o tom, co rodinné rekreace případně tábory obnáší, co od nás klienti a jejich rodiče očekávají, dále přednášky o různých terapiích (např. muzikoterapie, hipoterapie, masáže, arteterapie,...) a také jsme byli informováni o častém postižení – dawnův syndrom. Odpoledne jsme se rozdělili: TAP nebo RRP (byly tři turnusy).

Mohli jsme si vybrat klinety nebo nám byli přiděleni, probírali jsme program, hry a domlouvali se, kdo by mohli vzít nějaký hudební nástroj.

Tímto skončila instruktáž. Do tábora jsme měli přijet asi 2 hodiny před příjezdem klientů, aby jsme se seznámili s prostředím a taky se svými kolegy – asistenty. Krajina mě velice mile překvapila – několik chat, seník – společenská místnost, jídelna, sociální zařízení, budova s bezbariérovým přístupem, hřiště, rybník a okolo toho všeho les a nezníčená krajina.

Naši vedoucí byli Zdeněk a Zvonek (Zvonimír) Šormovi – farář a samozřejmě zdravotnice – psychologka. Já jsem dostala na starost Verču.

Seznámila jsem se s rodiči, informovali mě, co zvládne, co nemá ráda – prostě základní informace. Fajn 16-ti letá dívka, středně retardovaná, pomalá, občas se bála nebo i nechtěla někam (něčeho se zúčastnit), nerada chodila na nějaké delší procházky, bála se vody, ráda malovala.

Byla milá a taky mi nikam neutíkala :). A co jsme naplánovali za program? Byli jsme na divadelní hře. O sedmi kůzlátkách, měli jsme tam také kobylku Kelly i raft a lodky, hráli jsme hry.

Jeden den za námi přijel pan Zikmund, se kterým jsme relaxovali a tančili na židličkách. Také za námi přijel Dan Šimek, který nás naučil štitel z luku, hrát si s diablem a zonglovat. Dokonce jsme i uspořádali olympijské hry se skvělým zahájením a nemohu zapomenout na noční hru.

Batikovali jsme, slaňovali jsme (z balkonu dolů a přes řeku). Tímto jsme udělali největší radost jedné 14-ti leté dívce Nicol, která je mentálně postižená, dokáže se pohybovat pouze díky elektrickému vozíčku, dokáže se sama najíst jen velice obtížně a o hygieně nemluvě.

Nicol uvázala do dvou sedáků, aby se náhodou nepřevážila až bude spuštěna z 2. patra dolů. Křičela radostí, bylo to něco úžasného. Tolik se jí to líbilo, že ji kluci museli ještě dvakrát vynést nahoru. A nejlepší společenská hra? Člověče, nezlob se!

Představte si, první hru jsme hráli hodinu a půl (a to do této dlouhé doby nikdo nedal ani jednu figurku do domku)! Ještě stojí za připomenutí, pokud si správně pamatují, že nikdy žádný asistent nevyhrál.

Prvních pár dní jsem zvládala vcelku v pohodě, ale dlouho mi to nevydrželo. Byla jsem unavená fyzicky (jako asistentka jsem zažila - v noci si dělej co chceš, ale přes den jsi tady pro to, aby jsi pomohla, když budou něco potřebovat) a také hlavně psychicky.

Myslím, že napoprvé kdy jsem přišla takto do kontaktu, a dostala jsem středně retardovanou dívčinu, toho bylo na mě dost.

Díky skvělým kolegům, když jsme si občas „prohodili“ své opatrovníky a odpočinuli si od těch „svých“, mě moc pomohlo. Často jsem si brala dívku, která je pouze fyzicky postižená, takže jsme si mohli „normálně“ popovídat.

Jezdila jsem s ní na dlouhé procházky, bohužel ne vždy po asfaltu a tlačit vozík po nějaké lesní cestě bylo namáhavé (a ne zrovna málo), ale za to mi byla poskytnuta psychická úleva.

A nakonec přidám jeden zážitek z lomu. Verča se nechtěla jít koupat, tak jsem šla do vody bez ní. Ve vodě byl také Honza (asistent) a Peťa (klient).

Peťa samozřejmě neuměl plavat a ve vodě se mu moc líbilo. Šel rychle kupředu. Najednou byl ve vodě spád. Peťa se ponořil a začal mávat rukama. Naštěstí jsme s Honzou byli pohotová. Honza se ponořil, vytáhl Peťu nad hlavu.

Hodil ho mně, chytila jsem ho, ale jaksi jsem se začala probořovat (stála jsem na špičkách v písku). Rychle jsem odhodila Peťu ke břehu, potopila se a ještě jednou opakovala stejný proces.

Potom jsme už naštěstí dosáhli. Sice byl Peťa pod vodou necelých 5 vteřin, ale pro mě to byla věčnost a dokonce jsem si oddychla.

Ono taky když Vám někdo hodí 70-ti kilového chlapa a vy dosáhnete na špičkách... ale i po téhle stránce fungovala skvělá spolupráce. TAP byl pro mě skvělou zkušeností, a tak jsem se rozhodla, že letos pojedu znovu a i na RR

Jana Zelená,
studentka šestého ročníku

White cliffs country

Dne 19. května se někteří studenti našeho gymnázia vydali na týdenní cestu po krásách Londýna a okolí. Bylo vidět, jak se všichni těší a nerozhodila nás ani několika hodinová dopravní zácpa v Německu. Nenudili jsme se jak my v autobuse, tak ani řidiči nákladáků, kolem kterých jsme projížděli a obdařovali je svým rozesmátým oblíčením.

Už se začalo stmívat a všichni postupně začali upadat do tvrdého spánku. Někdo upadl na sedačku, jiný zase do uličky či dokonce na schody. Uasnuli jsme, kde se dalo. Po probuzení jsme se ocitli ve francouzském přístavním městečku Calais, kde jsme se nalodili na trajekt a hurá do Anglie. Jako první nás již z dálky vítaly křídové útesy a posléze i městečko Dover. Jelikož jsme byli v časové tísní, hned jsme si to zamířili přímo do Londýna. Prvním místem, kde jsme se nohama dotkli anglické půdy byla Královská observatoř Greenwich. Zde jsme se moc nezdrželi a rovnou jsme si to metli kolem Námořního muzea na nábreží řeky Temže, kde jsme pod plachtami shlédli Cutty Sark, loď, která v minulosti převážela čaj z Londýna do Sydney, a zde jsme se nalodili na výletní loďku a pluli směrem k centru.

Po cestě jsme měli možnost shlédnout množství památek, které jsme v následujících dnech i navštívili. Poté, co se přede mnou objevil Tower Bridge, jsem si uvědomila,

že to není sen, opravdu jsem v Londýně. Zakotvili jsme hned vedle London Eye, největším vyhlídkovým kolem, kterým jsme zhruba 30 minut stoupali do výšek a prohlíželi si Londýn z ptáčí perspektivy, přesně ze 135 metrů. Pak už následovala prohlídka těch nejznámějších míst, jako jsou např. Houses of Parliament s hodinovou věží Big Ben, Westminster Abbey – místo korunovace všech anglických panovníků, Buckinghamský palác – sídlo královny Alžběty II., ke kterému neodmyslitelně patří St James's Park, kde se většina studentů natáhla na lehátko, ale posléze byli vyhnáni. Platit se jim nechtělo J.

Došli jsme k Piccadilly Circus, dopravní křižovatku s oslnivými neonovými reklamami. Odtud jsme se vydali na Trafalgarské náměstí a poté už na tzv. Meeting point, kde si nás převzala naše nová rodina.

Další dny probíhaly většinou stejně. Ráno nás naše rodina do-

provodila či odvezla na Meeting point a odtud jsme odjížděli na ty nejznámější místa v Londýně a okolí. V dalších dnech jsme navštívili nejstarší královskou rezidenci Windsor, kde jsme shlédli střídání stráží, univerzitní městečko Oxford s nejznámější Christ Church College.

Na této College vznikl příběh o Alence v říši divů a natáčel se tu Harry Potter. Dále rodný dům W. Shakespeara ve Stratfordu nad Avonou, hrad Dover, kde jsme si návštěvu užili moc, jelikož kolem hradu bylo velké travnaté prostranství a čerstvý vzduch nám všem určitě prospěl. Další výjezd mimo Londýn jsme podnikli do města Canterbury a zde jsme navštívili místní katedrálu a kdo měl zájem, napsal na kousek listku své přání a nalepil do katedrály. Ale většina z nás se shromáždila před katedrálou, kde skupinka tří kluků hrála a zpívala. Zajímavá byla také návštěva nejluxusnějšího obchodního domu Harrods, kam se sice většina vůbec nedostala, ale ti nejprůbojnější přeci jen a i přes zákaz focení jsme si zde pořídili pár zajímavých fotek. Náš výlet nebyl zaměřen pouze na památky, ale navštívili jsme i řadu muzeí. Mezi nejznámější patřili British museum zaměřené na historický vývoj jednotlivých civilizací, Natural History museum, kde si opravdu každý přišel na své a hlavně muzeum voskových figurín Madame Tussaud's.

Zde jste se mohli vyfotit s řadou známých osobností, např. s královskou rodinou. Týden uběhl jako voda a my jsme se opět ocitli na loďce, která nás nejprve zavezla k Thames Barries a zpět do Greenwich. Jaké bylo překvapení, když na místě Cutty Sark jsme shlédli pouze ohořelé trámy. Během naší návštěvy, vlastně jen pár hodin po našem příjezdu totiž shořela. Naštěstí nás z toho nikdy neobvinil, takže jsme se přesunuli k nultému poledníku, zde jsme si zapózovali střídavě na západní a východní polokouli a jelikož se nám nikdo neztratil i když nechybělo málo, tak jsme se mohli vydat domů. Myslím si, že nejenom já, ale všichni účastníci na tento výlet jen tak nezapomenou. A vy, co jste tam nebyli, se tam určitě vypravte, ať máte taky tolik zážitků jako já.

Lenka Čiháková,
studentka druhého ročníku

Lucka Drdlová

Foto A. Vágnér

Lucka Drdlová.

V den zahájení Sbírky motýlů malovala Lucka na náměstím v rámci doplňkového programu zajištěného ZUŠ. Za jednu zmrzlinu vyklopila skoro všechno.

V: Z čeho jsi maturovala?

Čeština, angličtina byly povinné. Dějepis a výtvarka.

V: Jaké vysoké školy a jaké obory sis vybrala?

Hlásila jsem se do Ostravy, do Hradce Králové a do Brna. Všude na pedagogiku na češtinu a na výtvarku. V Ostravě jsem dělala Scio testy, jsou teď hodně rozšířené. Hlavně je potřeba si hlídat čas. V Hradci byly talentovky na výtvarku. Nejdřív hodnotili naše domácí práce, potom bylo kreslení podle modelu a ústní pohovor. Dali mi poznáváčku uměleckých děl a architektury.

Dál kulturní přehled od antiky po dnešek. Ptali se na historii a jaké mám zkušenosti s učením a malováním a jaké galerie jsem navštívila. Protože jsem byla ve Vídni, v Londýně a v Edinburgu, tak to docela

šlo a nenachytali mě. V Brně chtějí test studijních předpokladů. Většina lidí kteří jdou od nás na Masárnu to musela dělat. Tspěčka jsou docela zákeřný, je to hodně na logiku a musíš si hlídat čas. Hodně se to povedlo matematikům a logikům. Dál byly oborovky z výtvarky. Kreslení podle busty, potom už někoho vyřadili a pak malování na téma. Bylo to náročné, protože celá zkouš-

Eva Markvartová Iva Krakovičová

V: Kam jdeš na školu? Proč ses pro ni rozhodla?

Jsem přijata na Masarykovu Univerzitu v Brně, rozhodla jsem se z části z osobních důvodů. Taky mě lákalo, že se tato fakulta nesmírně dynamicky rozvíjí.

V: Když vystuduješ, čím budeš?

Až vystuduji, měla by ze mě být lékařka, tak doufám, že od svých záměrů během těch 6-ti let neupustím.

V: Jak se Ti jeví škola a profesori teď po maturitě?
Jinak.

V: Máš v životě nějaké sny? Sen? Snad spíš přání...?
Chci se jednou zastavit, ohlédnout a říct, že jsem tu byla užitečná.

Lenka Čiháková,
studentka druhého ročníku

V: Na jakou vysokou školu chceš jít?

Na pedagogickou fakultu Univerzity Hradec Králové. Obor učitelství pro 2. stupeň ZŠ – anglický a francouzský jazyk.

V: Co plánuješ po studiích? Čím budeš? Co chceš dělat?

Zatím neplánuji. Pravděpodobně začnu učit na nějaké škole – v rámci praxe. Pokud se naskytne nějaká lukrativnější nebo zajímavější nabídka, třeba u nějaké firmy, tak ji jistě využiji.

V: Těšila ses, až odejdeš z gymnázia?

Spíš ano, člověku se najednou otevře brána do světa... Vlastně už na začátku čtvrtáku jsme se dostali mimo veškeré dění.

V: Změnil se nějak Tvůj pohled na školu a profesory po maturitě?

Někteří profesori mě příjemně překvapili, ale někdo mě zase

telka, nebo bych s tím jazykovým základem a výtvarkou mohla jít do časopisu, buď dělat korekturu nebo grafickou úpravu. S pedagogikou se dá uplatnit ve vícero oborech.

V: Kterému profesorovi bys ráda něco udělala?

Oni si to vlastně vůbec nezaslouží protože jsou to hrozně hodný lidi, ale ve škole se občas nechovají jako lidi, některý.

V: Jaký máš v životě sen?

Já bych chtěla, abych zůstala dobrým člověkem. A jestli budu slavná, aby mě to nestouplo do hlavy a pokud budu normální, ne tedy neslavná, tak abych měla kolem sebe lidi, které mám ráda. Lidi jsou pro mě strašně důležití, nemohla bych žít bez lidí. Já myslím, že každý je v základu dobrý. Takový zákeřný optimista jsem.

S Lucií Drdlovou mluvil Adam Vágnér,
student šestého ročníku

upřímně řečeno dost zklamal. Nespokojeni jsme asi každý s něčím, ale co se týče školy, tak nemám výhrady.

V: Máš nějaký sen v životě, kterého bys chtěla dosáhnout a není zase tak tajný, aby se nedal zveřejnit?

Ještě jsem se pořádně nevzpamatovala po posledním měsíci plném zkoušek. Mým cílem bylo úspěšně absolvovat maturitu a dostat se na univerzitu, což se splnilo. Dál budu určitě usilovat o dokončení školy. Nedávám si dlouhodobé cíle, protože si myslím, že alespoň u mě jsou méně motivující.

Díky za rozhovor a hodně úspěchů při dalším studiu.

S Ivou Krakovičovou hovořila Simona Hradecká,
studentka šestého ročníku

Milan Dvořák

Student „Poslední Á“ Milan maturoval nejenom z vyznamenáním, ale hlavně za 4, tedy byl hodnocen samými výbornými ze všech čtyř maturitních předmětů: matematika, fyzika, čeština a anglický jazyk. Nám se ale podařila zjistit jedna informace k té výborné z fyziky. Všichni zkoušející, kteří Milana znají a vědí, že v oboru fyziky a matematiky nemá na našem gymnáziu téměř konkurenci (kromě maminky samozřejmě), jistě netrpělivě očekávali, jak se budou moci pochlubit výborným studentem. Samozřejmě Milan nezklamal a o odpovědi na vylosovanou otázku ani chvíli nezaváhal. Otázka totiž zněla: „Fyzikální jednotky a veličiny“. Tímto ale nechci rozhodně tvrdit, že jinak by z fyziky za jedna neměl. Měl prostě štěstí a nebo smůlu, teď vlastně nevím, asi jak se to vezme.

Hned úvodem se nabízí otázka kam dál?

Otázka kam dál pro mě byla nejaktuálnější asi před půl rokem, když jsem musel odeslat přihlášky na vysoké školy. Vybral jsem si

Brno, je mi bližší než Praha. Budu studovat Fakultu inženýrských technologií na VUT. Nyní ale spíš řeším, co s volným časem, je to nezvyk mít takhle dlouhé prázdniny.

Co plánuješ dělat po dokončení vysoké školy, zcela teoreticky?

Rád bych našel nějakou příjemnou a dobře placenou práci. V mém oboru to doufám nebude problém, odborníků na IT je stále málo. :)

Těšíš se na odchod z gymnázia?

Nikdy jsem se na odchod netěšil.

Milan Dvořák? "Ty, nemáš něco k pití, mám žízeň..."

Věděl jsem, že mi bude chybět ta pohoda na našem gymnáziu. Toho učení není tolik a zbývá dost času na vlastní zábavu. S trochou nadšázky bylo ve škole nejdůležitější domluvit se s kamarády, kde se sejdeme po škole nebo o víkendu. Podle mě to je jeden z hlavních úkolů střední školy, na

učit člověka vycházet s ostatními, najít si své místo v kolektivu. Právě ten kolektiv mi bude moc chybět..

Jak se díváš na naše gymnázium a profesory s odstupem času, tedy takhle zpětně po maturitě?

Musím říci, že nyní vypadají profesori mnohem lidštěji. :) Rozhodně na nikoho nebudu vzpomínat ve zlém, i když se za těch osm let vy-

skytly nějaké spory. Na spoustu situací se s odstupem času dívám jinak, dřívější křivdy mi připadají směšné. Také sem pochopil jednání některých profesorů, které jsem předtím moc nepobíral.

Máš nějaký životní sen?

Sním rád, hodně a často. V hlavě mívám různobarevné obrazy a fantazie, ale neřekl bych, že mám nějaký životní sen. Zatím stále nejvíc prožívám přítomnost a to, co bych si přál právě teď, o budoucnosti tolik nepřemýšlím. Stejně nikdo neví, co mu život přinese.

Mladším studentům naší školy bych rád vzkázal: „Užívejte si skvělého středoškolského života, protože jednoho dne Vás všechny naženou do auly, poděkují Vám a oznámí, že můžete odejít, protože Vás nahradí studenti mladší, chytřejší a hezčí.“

S Milanem Dvořákem mluvila Petra Fuksová, studentka prvního ročníku

Úvodník

Vážení, vážené i nevážení a nevážené, záleží na váze. Takové té na kytky. Doufám, že se vám poslední výstisk Vincenta vryje pořádně do paměti a zanechá tam přes prázdniny hlubokou brázdou.

Cíl pro příští rok je jasný. Naředit nesnesitelně vážný obsah s humorem. Zřídíme bulvárni polovinu časopisu. Další změna se stane ve vedení časopisu.

Každý redaktor dostane svoje číslo a to si bude do předu připravovat a dč-

lat mu šéfredaktora, tím by měla být zajištěna proměnlivost obsahu časopisu.

Ale dost bylo slibování. Letošní poslední Vincent skýtá díky článku Jany Zelené, Asistence na táboře s mentálně retardovanými v Bělči, nahlédnout do prostřední lidí s mentální retardací. Jana je v těchto dnech opět na táboře. Strana 9 skýtá rozhovor s Bengálským učitelem z Ostravy.

Na konci roku jsem zavedl novou rubriku Věčný příběh. Princip je jednoduchý, v každém čísle se objeví pokračování příběhu psaného vámi čtenáři. Pokud máte zájem, tak můžete přispět jeho pokračováním.

V samém závěru časopisu se skrývá malý kalendář letních festivalů.

Témou vydání se stala maturita a co po ní. Několik rozhovorů s různě zaměřenými lidmi, čerstvími maturanty, kteří odcházejí dál studovat, vám může napovědět co chcete v životě dělat a kdy je třeba se rozhodnout.

Na závěr chci poděkovat redaktorkám školního časopisu, Petře Fuksově, Veronice Novákové, Simoně Hradecké, Hance Wurzelové, Soně Martinkové a sazečce, Martinu Pelikánovi za jejich práci na časopise.

Adam Vágner,
šéfredaktor

–ohlédnutí za Sbírkou motýlů

Představení Koně. Absurdní drama novoměstského soub.

Rudovo kosmické dobrodružství. Herec Jan Hak z Brna.

Klaun zahajující festival.

Viktor Dyk

–rozhovor

–recenze

Kdo je Viktor Dyk?

Ano, je příbuzný s autorem Křsaře Viktorem Dykem. Je mu 39 let, má vlastní skupinu WAW?! a kromě vystupování s kapelou, psaní textů a písniček se věnuje i divadlu. Účinkuje v muzikálech Láska je láska, Excalibur a Obraz Doriana Graye v divadle TaFantastika. Píše texty pro Leonu Machálkovou, Kamila Strihavku, Deset očí, Veronu, Radanu, Nikolu a své vlastní projekty. V minulém životě byl prý „Lancelot“.

Ahoj Viktore, mohla bych s Tebou udělat rozhovor do školního časopisu Vincent? Týkal by se hlavně školy.

Jasně...jsem tvůj.

V: Jaký byl Tvůj oblíbený školní předmět?

Český jazyk.

V: A neoblíbený?

Matika... Jak má člověk ty dvě hemisféry, tak jedna je vyvinutá víc, druhá méně. Já mám víc vyvinutou spíš tu humánní. Takže čeština jo, matika ne.

V: Měl jsi nějakého oblíbeného učitele?

No, tak měli jsme. Každý člověk je v podstatě úplně jiný a platí to i mezi kantorama. Já dělal školu v 70. letech, takže to bylo ztížený ještě tím, že byl jiný režim. To je hrozně těžký vyprávět. **V: Jaký vidíš rozdíl ve školství? V době kdy jsi studoval Ty a teď?** Tak já myslím, že každá generace to má snazší, protože je geneticky

Foto V. Nováková

Viktor Dyk, zpěvák, textař a muzikant. Vedle něho právě hvězda štěstím zažehlá, Veronika Nováková.

vyvinutější. Ale zároveň je zodpovědnější v rámci celých...planety...a fungování každého státu a každého městečka. A každý by měl přistupovat k tomu životu i trochu duchovně a ne celý to dění přebít materializmem. Ale to je na dlouhý debaty...

V: Jak ses těšil na prázdniny?

Hrozně moc, protože jsem jezdil standartně minimálně na jeden pionýrský tábor. Teda většinou dvakrát – na začátku a na konci prázdnin. A taky jsem se konečně viděl s našima. Prázdniny jsou dobrý v rámci toho, že rodiče si udělají čas na své děti a že konečně je rodina pohromadě. Takže na prázdniny jsem se těšil vždycky.

V: A o hudbě jsi uvažoval už v dětství, nebo ses rozhodl až později?

Moji rodiče jsou muzikanti. Táta byl kapelník a máma byla zpěvačka v tý kapele, takže jsem vlastně vyrůstal ve zkušebně svých rodičů. Takže to pro mě bylo snazší a taky jsem něco geneticky zdědil. Tím pádem to bylo jednoduchý.

V: Máš nějaký vzkaz pro studenty našeho gymnázia?

To je ale strašně těžký... Aby měli otevřené oči, uši, všechny smysly. A aby se k sobě chovali jako lidi co nejlíp, protože na tom to celé stojí.

Na vztazích mezi lidmi. Veškeré dění, veškerý život. Je to spolupráce, ne soupeření. No tak zdravý soupeření funguje, naopak to burcuje v člověku nějaký vyšší výkony... Prostě aby se k sobě chovali pěkně...a láska...hlavně láska!

S Viktorem Dykem hovořila Veronika Nováková, studentka tercie

Zahájení festivalu Sbírka Motýlů...

Barevní motýli v podobě balónků v rukou dětí před vypuštěním motýlů před ZUŠ Jana Štursy. V pravé straně snímku dechový orchestr. Festival přišla zahájit starostka města Zdenka Marková spolu s Ladou Pokornou a Klárou Dvořákovou.

Vypuštění motýlů.

Báječná svatba

Divadelní představení, pocházející z dílny LDO Nové Město na Moravě, mělo úspěch na velkém množství divadelních přehlídek a soutěží, kde bývalo vysoce hodnoceno.

Děj je stylizován na motivy knih Řada nešťastných příhod od Lemony Snicketa.

Pokud si myslíte, že se jedná o nějakou „love story“, jste na velkém omylu. Báječná svatba je černá komedie, při které vám místy bude i lézt mráz po zádech.

Příběh vypráví o třech dětech, sourozencích Baudelairových, a jejich útrapách na cestě za štěstím.

Nejstarší Violette, Klaus a malá Sanny jsou sirotci. Jejich rodiče uhořeli při požáru, a proto byli předáni do péče „strýčku“ Olafovi.

Myslíte, že tady jejich smutný příběh končí? Jste na omylu. Jejich další utrpení totiž právě začíná...

Při představení se využívá světelných efektů, krásných papírových rekvizit, černého paravanu, ale hlavně vynikajících hereckých schopností všech účinkujících.

Když se to dá dohromady, vznikne divadlo na vysoké úrovni, které tady už dlouho nebylo a možná dlouho nebude. Zkrátka je báječné.

Veronika Nováková,
studentka tercie

**Předplat si HO
Za 12 čtyři.
Čtyři za 12.**

412412412412412412412

**Vincent, školní občasník...
SMS: 739 916 941**

Předminulý víkend proběhl divadelní festival Sbírka Motýlů.

Pátek a víkend byl nabitý divadlem pro malé i velké. Zejména potom pro šudáky gymnázia, jež nepřišli ve větším počtu a zůstali doma u televize a počítačů (nemluví o těch, co se museli učit).

Příjemné kulturní osvěžení ve stojatý novoměstských vodách.

ROCKOVÉ festivaly

4. – 6. 7. 2007 Hradec Králové
12. – 15. 7. 2007 Vizovice
12. – 15. 7. 2007 Ostrava
4. 8. 2007 Plasy 11. 8. 2007 Jihlava
16. – 19. 8. 2007 Trutnov
13. 7. - 4. 8. (různé hrady)
2. – 5. 8. 2007 Kácov
9. - 11. 08. 2007 Jaroměř
24. – 25. 8. Vroutek
26. 8. 2006 Lipnice nad Sázavou

Rock for People 2007
MASTERS OF THE ROCK - Vizovice
Colours of Ostrava
Czech Rock Block
TRUTNOV 2007
České hrady - letní kulturní festival
Sázava fest
Brutal assault - metalový festival
ROCK FOR CHURCHILL (III)
KVÍLENÍ

<http://www.rockforpeople.cz>
<http://www.mastersofrock.cz>
<http://www.colours.cz>
<http://www.spvmusic.cz/crb/05/index.php>
<http://www.festivaltrutnov.cz>
<http://www.ceskehrady.cz/>
<http://www.sazavafest.cz/>
<http://brutalassault.edgedesign.cz/>
<http://www.mightysounds.cz/>
<http://www.kvileni.cz/2006/index.asp>

HIPHOP a SKA festivaly

13. - 15. 7. Olší u Táboru
24. - 26. 8. Hradec Králové
17. 7. Praha T-Mobile aréna
13. - 14. 7. Roudnice nad Labem

Mighty Sounds - SKA, PUNK
HIPHOP Kemp
TRIUMPH! - indoor Hip Hop festival
HIPHOP ALLSTARS

<http://www.mightysounds.cz/>
<http://www.hiphopkemp.cz/>
<http://www.wutangclan.cz/>
<http://www.hiphopallstars.cz/home/>

FILMOVÉ festivaly

20. - 29. 8. Uherské Hradiště
22. - 26. 8. Karlovy Vary

33. LETNÍ FILMOVÁ ŠKOLA UHERSKÉ
HRADIŠTĚ
FRESH FILM FEST

<http://www.lfs.cz/>
<http://www.freshfilmfest.net/>

29. 6. - 7. 7. Karlovy Vary

42. Mezinárodní filmový festival Karlovy
Vary 2007

<http://www.kviff.com/>

FOLKLORNÍ, JAZZOVÉ, FOLKOVÉ a jeden BIGBÝTOVÝ festival

23. - 27. 8. Červený kostelec

Mezinárodní folklorní festival

<http://www.nachodsko.cz/public/mff/default.htm>

17. - 22. 7. Praha

PRAGUE JAZZ WEEK 2007
17. – 21. 7. Přehlídka mladých talentů
21. – 22. 7. Open Air koncerty
22. 7. 21 h MIKE STERN BAND feat. DAVE
WECKL, ANTHONY JACKSON
Hillbilly & Czech Music - folk, country, bluegrass,
irish, tramp

<http://www.praguejazzweek.com/>

4. 8. Sulice

<http://www.hillbillymusic.cz/festival.php>

Září 2007

Křídla 2007

<http://kridla.kvalitne.cz/informace.html>

–ohlédnutí za Sbírkou motýlů

Rytířské povídání o princí Bajajovi.

Báječná svatba.

Hroch oranžoch.

Vincent

TÉMA: MATURANTI

II. ročník, 28. června 2007

7. číslo

Neprodejně. Předpaltné Kč 3,- / číslo.

Maturity připravené nebyly

Rozhovor s ministryní školství, mládeže a tělovýchovy Danou Kuchtovou

V pondělí 28. května u nás nejen začaly maturity, ale přijela k nám paní ministryně Kuchtová. My jsem měli to štěstí, že si ve svém nabitém programu našla i několik málo momentů pro Vincenta.

V: Přijela jste se informovat o fungování sportovních tříd na našem gymnáziu. Jak jste spokojeni se zaváděním tříd tohoto typu na středních školách? Jak vidíte jejich budoucnost?

Nepřijela jsem jenom kvůli sportovním třídám, přijela jsem kvůli celému vzdělávacímu systému, do kterého patří i jednání se starostkou Vašeho města, s pedagogy, s panem ředitelem a panem hejtnanem. Sportovní gymnázia jsou jenom jednou částí našeho vzdělávacího systému, který se teď snažíme celý proměnit. A já se snažím zjistit, jak jsou které části toho systému připraveny, jak pokročily v zavádění školních vzdělávacích programů a také se samozřejmě snažím zjistit, jaké problémy mají dané školy, s čím se potýkají. U Vás mám dojem, že je všechno v naprostém pořádku, a to se týče jak reformy, tak výsledků sportovních tříd. Jsou tedy vynikající.

V: Myslíte si, že je možné skloubit vrcholový sport s efektivním studiem gymnázia? Lze i při aktivním sportovním tréninku dosáhnout hodnotného vzdělání?

Já jsem se o tom právě spíše přijela informovat. Zatím mám takové informace, že to možné je, ale jaká je potom skutečná praxe, to musím zjistit na místě, a kvůli tomu jsem tady, mimo jiné.

V: Ve čtvrtek 24. května se školský výbor sněmovny dohodl na odkladu státních maturit na rok

Dana Kuchtová. Ministryně školství, či čeho... (Tak velkou fotku nedostal na hl. straně Vincenta ani Budha! Toho si važte paní ministryně!)

2010. V čem jsou hlavní nedostatk státních maturit a myslíte si, že se za dva roky vyřeší?

Jsem ráda, že máte nejnovější informace. Je to skutečně tak, jak říkáte. Čeká nás ještě projednávání v poslanecké sněmovně a tam bude zá-

ležet na každém hlasu, jestli se odložení maturit schválí či ne. Já v tomto podporuji demonstraci studentů, maturity připravené nebyly. Nebyla ujasněna koncepce, nebylo zajištěno financování a nebyla připravena logistika – tedy administra-

tivně technické předpoklady pro to, aby se maturita mohla uskutečnit. Abyste tomu rozuměli, tzn. distribuce, ochrana dat a jejich správné předání těm, kterým se předat mají, členům komisi, hodnotitelům,... Takže to připraveno nebylo a já si myslím, že je správné, aby se maturita odložila. Věřím, že se to podaří.

V: V čem bude spočívat hlavní přínos nových maturit pro studenty?

Bude to diferenciovaný přínos. Pro studenty gymnázií to bude podle mého názoru v podstatě status quo. Já se budu snažit o to, aby byla maturita víceúrovňová. To znamená, že oni budou moci udělat maturitu na té vyšší úrovni, která bude odpovídat maturitě, tak jak byli zvyklí ji skládat dosud. Jenom se trochu pozmění ta forma. A pro studenty středních odborných škol a učilišť s maturitou nastane možná trochu změna. Bude tam určitý tlak na ně, aby se věnovali přípravě důkladněji, aby se pokusili zvládnout i třeba tu vyšší úroveň, a u těch, kteří se na to cítit nebudou, tak tam bude možnost zvolit úroveň nižší, mluvím hlavně o jazycích. Jinak celkově státní maturita bude přínos pro studenty, protože si myslím, že vysoké školy by se mohly naučit k ní přihlížet a pokud se nám podaří připravit ji kvalitně, tak by také mohly využít výsledků maturit při přijímacích zkouškách.

V: Je opravdu maturita „zkouškou dospělosti“? Jaké pocity máte spojené s vlastní maturitou?

(dokončení na straně 9)

Simona Hradecká, Hana Wurzelová,
studentky šestého ročníku

Věčný příběh

Stařec seděl na zápraží domu a hleděl k lesu.

„Něco se tam děje,“ zamumlal si pod vousy a začal shánět své kouzelnické věci po celém domě. Našel skoro všechno a jediné, co nemohl najít, byl jeho meč. Náhle se otevřely dveře do kuchyně a objevila se v nich siluetka malého chlapce.

„Do děravého klobouku,“ rozzlobil se starý kouzelník.

„Co tu děláš, máš být dávno v posteli!“

Klouček se usmál a řekl: „Dědešku přišel jsem ti meč.“

„To jsi hodný, ale teď už jdi spát.“

Kloučkovi se sice nechtělo, ale šel.

Když kouzelník uslyšel klapnutí dveří, byl si jist, že může vyrazit. Vyšel ze dveří a uviděl obrovský černý mrak, který pohlcoval kouzelný les a zaséval do něj svá zrnka zla. Teď už mu bylo jasné, co se v lese děje a co je cílem jeho poslání. Zachránit kouzelný les.

Na cestě k lesu potkal svého dobrého přítele Frakuse, který pracoval ve vesnici jako kovář. „Zdravím tě Frakusi“, řekl kouzelník.

„Také tě zdravím,“ odvětil Frakus. „Až budeš mít čas, přijď si pro nový meč, už je hotov.“ „Děkuji, ale zatím mi postačí ten starý,“ a po těchto slovech vyrazil do lesa.

Kouzelník šel lesem asi dvě hodiny, až dorazil na malou mýtinu.

„Tady se utábořím,“ pomyslel si a začal hledat v torně knihu kouzel a zaříkadel.

Kniha v torně byla, ale také ručičky a hlavička, která řekla: „Dědešku, tady máš knihu kouzel.“

„Ty uličníku!“ a už nestačil dořít větu, protože se náhle setmělo, začal foukat nepříjemný vítr, oblohou létaly žhavé blesky a mezi stromy se začala pohybovat obrovská neidentifikovatelná stvoření. Jejich smradlavý dech se linul celým lesem a vyháňel zvěř z lesa. Kromě jejich obrovských rudých očí z nich nebylo vidět vůbec nic. Byl cítit chlad, který k nim postupoval spolu s příšerami. Blížila se blíž a blíž. Už jim dýchala do tváří, vztahovala na ně své kostnaté pařáty, cenila své špinavé, krvavé zuby, ostré jako břitvy. V kouzelníkovi a kloučkovi by se už ani krve nedořezal, jaký měli strach.

Když v tom...

Jakub Chocholáč,
student primy

BU_{LV}ÁR TO JE ALE SPROSTÝ SLOVO

Aneta Halačková natočila reklamu! Nepřítomnost ve škole, časté odjezdy do Prahy – a my závistivé holky jsme si myslely, že na nákupy – jí otevřely novou možnost. A nás to málem překvapilo víc, než přímý přenos toho, když Bush vstupuje na naši půdu. Protože je nyní Aneta velmi zaneprázdněná, nemohli jsme získat žádné bližší informace. Sledujte reklamu na tvaroh Milko!

Redakce, boduje

Studentský parlament

Začátkem školního roku byla bohužel ukončena naše spolupráce s Esther, adoptovanou dívkou, dlouho jsme ale nezháhali a adoptovali dítě nové, a to Christiana z Konga, kterému financujeme studia a který se s námi již zkontaktoval.

Byl zakoupen automat na bagety, který by měl být funkční i v příštím roce.

Po dlouhém vybírání a zvažování byly naše chodby nakonec obohaceny o trojsedákové lavice, které byly, jak jistě uznáte, výhodnou koupí.

V příštích letech se plánuje také rekonstrukce školy. Jednat by se mělo především o výměnu oken, v úvahu připadá také zpřístupnění venkovních prostor školy, umístění laviček apod., dále také drobné rekonstrukce vnitřních prostor (zeleň, aktualizace obrázků a výzdoby).

Masarykova univerzita – Fakulta tělesné výchovy si našla naše gymnázium jako partnerskou školu. Bude sledovat naše výsledky, jak studijní, tak sportovní, a pořádat dny otevřených dveří právě pro své partnerské školy.

Naše škola se zapojuje do programu eTwinning – partnerství škol v Evropě. Prostřednictvím tohoto programu máme konečně možnost navázat spolupráci ve formě emailové komunikace či projektů se zahraničními školami. Pomyslnou třešničkou na dortu může být samozřejmě i uskutečnění výměnných pobytů.

Na naši žádost by ve školní knihovně jako součást výuky měla být také možnost zapůjčení videokazet, nebo audiokazet, které by výuku mohly ulehčit a zároveň zpříjemnit.

Na závěr bych ráda poděkovala všem, kteří se jakoukoliv měrou podíleli na fungování studentského parlamentu v letošním roce, a zároveň doufám, že naše spolupráce bude pokračovat i v roce příštím.

Kateřina Havlíková,
studentka druhého ročníku

–inzerce(drahá)

Budu mít tak hrozný vízo, že mě rodiče sežerou. Sežer mě dřív, PROSÍÍÍM. Tel: 739916941.

Prodám turistický stan značky Husky pro tři osoby. Původní cena: 3500 Kč. Zn: rychle. E-mail: vincent.redakce@seznam.cz.

Prodám Škodu 110. Červená metaliza - koroduje. Motor - koroduje. Gumy závodní, zánovní - korodují. Stěrače - korodují. Bonus!!! vonící stro-mechek !!! - koroduje. Cena: zdarma. Podmínka: odvoz na vlastní náklady i nebezpečí - koroduje. Maturanti hlaste se v kabinetě zeměpisu - koroduje. E-mail: vincent.redakce@seznam.cz - koroduje.

Koupím kabinet prof. Čechovské. Takové hníz-dečko. Cena dohodou. Podnájmu se nebráním. E-mail: vincent.redakce@seznam.cz.

Nabízím sbírku historických kousků školního časopisu Vincent. Vycházel ve školních letech 2006/07 až 2006/07. Zn: dochovalá. Cena: sklenice medu/ láhev piva/ kapr/ 100g sodíku/ cejn/ ...

Sháním sodík. Zn: Na+. E-mail: vincent.redakce@seznam.cz.

Nemáš si s kým povídat? Zavolej 800 123 456 a nikdy už neodložíš sluchátko.

Inzeruji, že jsem strašně nešťastný. Hledám lásku na celý život a zatím pořád jen vysedávám v hospodě.

V Nové Vsi jsou v rybníku žáby, kdo si pro ně přijde, tomu nedám nic. Reflexe na vincent.redakce@seznam.cz.

Koupím turistický stan značky Husky pro tři osoby. Původní cena: 3500 Kč. Zn: rychle. E-mail: vincent.redakce@seznam.cz.

Jen Vám všem přeji krásné prázdniny...

1907

Červen roku 1907 probíhal na novoměstské reálce obdobným způsobem, jak to známe ze současnosti.

Výjimkou byl 5. červen, kdy „dal ředitel ze své moci prázdnou a jednotlivé třídy podnikly vycházky“ např. na Lipnici, Malínskou skálu, atd. Zajímavé je, že tehdejší studenti měli tak

velkou oblibu, že byli v Radostíně a v Německém pohoštění pány Lorenцем a Jirkou.

Místo našeho orientačního běhu soutěžili studenti v roce 1907 v „krasopisném diktátě rychlopisném stupňovanou rychlostí 60 – 85 slov po 5 minut, přepis 30 minut“. Vítězům byla předána díla Zeyera, Vrchlického a dalších českých autorů.

Školní rok v roce 1907 končil až 5. července. Ale ještě 4. července odehrál se na naší škole kriminální čin.

Žák Bonifác Káně ukradl po ukončení vyučování v plovárně hodinky učiteli Schüllerovi.

Za tento opovrzení hodný čin byl Bonifác Káně vyloučen výnosem c.k. školského rady. Vysvědčení byla předávána 5. července a 44 studentů z 207 obdrželo vysvědčení I. třídy s vyznamenáním a reparát dělali pouze 2 žáci.

Poslední zajímavostí je, že „ústní zkoušky maturitní, k nimž se přihlási-

lo všech 20 žáků zdejšího ústavu, počali v pondělí dne 8. července 1907“.

To by se asi dnešním maturantům moc nezdálo.

Tak takový byl školní rok 1906/1907 jak jej zaznamenal c.k. ředitel Leander Čech.

**Ostozpět celý rok psal
Miroslav Skalník,
student druhého ročníku**

–ostozpět

–výročí

27. červen

JUDr. Milada Horáková. Při zinscenovaném soudním procesu.

Památník obětem komunismu do Olbrama Zoubka. Praha, Malá strana.

„Padám, padám, tento boj jsem prohrála, odcházím čestně. Miluji tuto zemi, miluji tento lid, budujte mu blahobyť. Odcházím bez nenávisti k vám. Přeji vám to, přeji vám to...“

27. červen – závěr školního roku, každý student netrpělivě vyhlíží první prázdninové dny. Ovšem asi málokdo ví, že na toto datum připadá Den památky obětí komunistického režimu.

Proč právě 27. červen? V tento den roku 1950 byla popravena doktorka Milada Horáková.

Členka národně socialistické strany, za nacistické okupace odsouzena za svoji odbojovou činnost k osmi letům vězení a v osvobozené vlasti se stala obětí justiční vraždy. Výsledky Horákové a spol. byly dlouhé, ve dne i v noci. Výslech střídal výslech.

Pokud se referent nemohl pohout využil fyzického násilí. Nakonec to vedlo k tomu, že byla obětí ochotna podepsat cokoli.

Tak se kladly předem připravené otázky, obvinění se museli naučit odpovědi nazpaměť. A z toho byli zkoušeni. Kdykoli. Třeba ve tři ráno

někoho z nich vzbudili a zeptali se: „Na stránce 32 se vás ptá prokurátor co? A vy odpovíte jak?“. Obžalovaným bylo určováno, jak se mají chovat.

V procesu s Miladou Horákovou a dalších na něj navazujících procesech bylo vyneseno 10 rozsudků smrti (spolu s Horákovou byli 27. června popraveni Jan Buchal, Oldřich Pecl a Závist Kalandra) a 52 doživotních trestů. Rozsudek smrti pro Miladu Horákovou tehdejší prezident Klement Gottwald potvrdil i přes protesty představitelů mezinárodního ženského hnutí a celosvětově známých osobností politiky, kultury a vědy, jako např. Alberta Einsteina, Bertranda Russella nebo Winstona Churchilla. Její poslední slova zněla: „Padám, padám, tento boj jsem prohrála, odcházím čestně. Miluji tuto zemi, miluji tento lid, budujte mu blahobyť.

Odcházím bez nenávisti k vám. Přeji vám to, přeji vám to...“

Do vězení bylo z politických důvodů odsouzeno přes 205 000 lidí kteří si odseděli dohromady milión let, do Tábora nucené práce bylo bez soudu zařazeno asi 20 000 lidí a do Pomocných technických praporů z politických důvodů asi 22 000 osob. Ve vězeňských zařízeních zemřelo asi 4 500 osob. Z politických důvodů bylo popraveno: 248 osob (247 mužů a 1 žena), v tom zahrnuto i 11 prominentních komunistů (například Rudolf Slánský – bývalý generální tajemník ÚV KSČ). Do zahraničí uprchlo v letech 1948–1987 asi 170 000 občanů Československa. Celkem při pokusech o překročení hranice na Západ zahynulo nejméně 282 lidí. Teprve konec komunistické diktatury a Sametová revoluce v roce 1989 otevřely cestu k rehabilitaci odsouzených v poválečném Československu! Podle zá-

kona 119/1990 Sb. bylo rehabilitováno 207 697 osob.

Určitě víte, že Československo nebylo jediným státem zasaženým komunistickým režimem. Jinde na světě jsou počty obětí mnohem hrozivější! Před nedávnem, 12. června 2007 byl v americkém Washingtonu odhalen Památník obětem komunismu. Bronzová socha s názvem Bohyně demokracie bude zasvěcena více než 100 milionům lidí, kteří se od roku 1917 stali obětí komunistických režimů ve světě. Nejvíce obětí, 65 milionů lidí, si podle Černé knihy komunismu vyžádala komunistická zvláště v Číně, dalších 20 milionů přišlo o život v bývalém Sovětském svazu. Všechny oběti si jistě zaslouží naši krátkou vzpomínku.

Pavel Peňáz,
profesor dějepisu a společenských věd